

မင်းဟိုက်ကြယ်

ပြန်လှစွာသော

မိန်းမယုတ်

အခန်း (၁)

အချစ်ဆိုသော ခြံမဲ့အရာကို တန်ဖိုးထားကြသူများ ရှိသလို၊ အချစ်ကို အယုံအကြည်မဲ့ကာ ဆော့ကစားကြ သူများ လည်း ရှိပြန်သည်။ မင်းသက်သည် အချစ်ကို ဆော့ကစားသည့် အထဲတွင် မပါ။ အချစ်ကို မင်းသက် တန်ဖိုးထားသည်။ ။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားလွန်းသော မင်းသက်အတွက် အချစ်သည် ရှားပါးကုန် တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့၏။

"အချစ်ဆိုတာ မျက်စပစ်လိုက်တာနဲ့ ရပါတယ်ကွာ"

ထိုစကားသည် မင်းသက်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြိုးမောင် ပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်သည်။ ။ ထိုစကားကို မင်းသက် မနှစ်သက်ပေ။ အချစ်ကို ကစားစရာ အရုပ်လို သဘောထားပြီး ထိုစကားကို ဖြိုးမောင် ပြောသည် ဆိုတာ မင်းသက် သိသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြိုးမောင်ကို မင်းသက် အမြဲ သတိပေးတတ်၏။ သည် နေ့လည်း စကားဆက်၍ သတိပေး ဖြစ်သေးသည်။ ။

"အချစ်ကို တန်ဖိုးထားစမ်းပါကွာ။ အချစ်ဆိုတာ တကယ် အေးချမ်းတယ်"

"အံ့မယ်။ အလာကြီးပါလား။ ရည်းစားတောင် မထားဖူးတဲ့ မင်းက ငါ့ကို... ။ ဟား... ဟား..."

ခေါင်းငိုက်စိုက်သည် အထိ ရယ်နေသော ဖြိုးမောင်ကို ကြည့်ကာ ...

"အေးပေါ့လေ။ ငါပြောတိုင်းလည်း မင်း ရယ်နေကြပဲ။ ရယ်ပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခံယူချက်ချင်း၊ အမြင်ချင်းမှ မတူတာကွာ"

ပြီးပြီးလေးပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဖြိုးမောင် အချစ်စစ်ကို လက်ခံနိုင်သည် အထိ မရှင်းပြနိုင်သည် မှာ မင်းသက်၏ အားနည်းချက်ပင်။

"ငါက အချစ်ကို တန်ဖိုးထားဘူးလို့ မင်းက မြင်နေတာလား။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ခက်နေတာ။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်း တစ်ယောက်တဲ့ ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

သည် တစ်ခါ ရယ်သူမှာ မင်းသက် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည် ။ ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် ဖြိုးမောင်းအား ကြည့်လိုက်၏။

"မင်းက မိန်းမကြီးလား။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင် တစ်ယောက် လုပ်နေတယ်။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နွဲ့မနေပါနဲ့ ကွာ။ ဟား ..."

"ငါက ဥပမာ ပြောတာလေကွာ။ ရည်းစား ဘယ်လောက်များများ အချိန်တန်ရင် မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲ ယူရမှာ ။ အခုလို လူပျိုဘဝမှာ ရည်းစားများများ ထားပြီး စိတ်ကြိုက် မိန်းမကို ငါက ရွေးနေတာ။ ငါဆိုလိုတာ အဲဒါ။ အဲဒါကို ပြောချင်တာကွ"

"အေးပါကွာ။ ကဲ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ငါ ပြန်တော့မယ်"

ဖြိုးမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းကာ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။ မင်းသက် နားထဲ ဖြိုးမောင် ပြောသည့် စကားများကို ပြန်ကြား နေမိသည် ။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်မှ ဖြိုးမောင် ပြောသည် များမှာ မှန်နေသည် ဟု မင်းသက် ယူဆမိ၏။

"အား..."

တော်ပါသေးသည် ။ မင်းသက်ကားကို မြန်မြန် ဘရိတ်အုပ် လိုက်
နိုင်လို့ ပင်။ သူမ လန့်သွားပုံရသည် ။

"အစ်... အစ်မ။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဟင်"

"မော... မောတယ်ရှင်"

သူမ ပြန်ဖြေပုံက အင်အား ချည့်နဲ့ နေပုံရ၏။ လက်မှ ကိုင်ပြီး ထူမ
လိုက်သည် ။ အေးစက်စက် အငွေ့သက်က မင်းသက်ကို တုန်လှုပ် စေခဲ့
သည် ။ သူမ လက်ဖျားများ သည် အေးစက်လို့ နေ၏။

"မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ဆေးခန်း သွားမှ "

တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် မင်းသက် သူမကိုပွေ့ကာ ကား
ပေါ်သို့တင်၍ နီးရာ ဆေးခန်းသို့ အပြေးနှင်ခဲ့၏။

"သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ လန့်သွားပြီး သတိလစ် သွားတာပါ။ အခုသ
တိရပြီ"

"ကျေးဇူးပါ ဆရာရယ်"

သူမ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး အမှုပတ်မှာ ကို မင်းသက် စိုးရိမ်မိတာ အမှန်
ပင်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မင်းသက် စိတ်အေးရ၏။

"ကျေးဇူးပါရှင်။ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မင်းသက်ပါ။ ဒါ ကျွန်တော် လိပ်စာကတ်။ တကယ်လို့ ဒဏ်ရာ မ
သက်သာရင် ဆက်သွယ် လိုက်ပါ။ အခု အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား။ လာ...
ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်"

သူမသည် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်လေးမှာ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ
မတို့ မိသားစုသည် ချို့တဲ့ ပုံရ၏။

"ကျေးဇူးပဲ။ သွားပြီ"

ခပ်ပြတ်ပြတ် နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည် ။ သူမ မင်းသက်ကို တတုတုပြကာ ကျောခိုင်း လိုက်၏။

"ဟေ့။ နာမည် ပြောခဲ့ဦးလေ"

"မိငွေ"

နာမည်ကိုပြောပြီး ချိုင့်ခွက်များ ဖြင့် ကြမ်းတမ်းလှသော လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ သူမပြေးဝင် သွားတော့သည် ။

နာမည်လေးက ခေတ်နောက်ကျ လှသည် ဟု မင်းသက် တွေးမိ၏။ သို့ပေမဲ့ သူမ၏ အလှသည် ခေတ်လွန်လို့ နေသည် ။ သင်းသင်းလေးမွှေးပျံ့နေသာ သူမ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့သည် ဆင်ပြောင် ငါးစီးအားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ပုရိသတို့ အား ညှို့ငင်ဖမ်းစား နေသည့်နှယ်။ တွေးရင်း တွေးရင်း မင်းသက် ရင်တွေ ခုန်လာ၏။ ဒါကို မင်းသက်အခုမှ သတိထား မိချေသည် ။

"ငါ့ရင်တွေ ဘာလို့ ခုန်နေရတာလဲ။ ဟူး..."

အလကားနေရင်း သက်ပြင်းမောများ ကိုလည်း ချနေမိသည် ။ မင်းသက်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေး အကြောင်းကိုမျှ မတွေးဘူးပေ။ မင်းသက် အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို တွေ့ရှိသွားပြီလား။ မင်းသက် ဝေခွဲရခက်နေလေပြီ။